

Boda Edit

AZ ÉLET VIZES OLDALA

– *avagy: ami látszik, és ami nem* –

Egy kislány tekintetével találkoztam ma.
Egy nő két gyermeket vonszolt,
az egyik gerincét makacsul
homorította, nem érdekelte a vasárnapi menetelés.
Inkább engem bámult. Persze, hogy érdekes
az apró, fekete napszemüveg ezen a nénin,
a lobogósan hosszú, fekete szoknyája és a bokáig érő,
kaftánszerű lila-narancssárga-piros ruhája ugyancsak.
De ez a buszmegállóban egyedül álldogáló néni
szinte kacag magában, istenem, vajon miért?
Édes, kis vakarcsom, ha te még azt is látnád,
hogy ma, indulás előtt egy kis flakon vizet úgy
helyeztem a tarisznyámba, hogy még csak fel sem rémlett,
kupak is szükséges volna rá! Kinyitok,
aztán kulcsra zárok egy ajtót, lesétálok vagy húsz
lépcsőn, kilépek a bejárati ajtón is,
és akkor jobb csípőm felett, az oldalamban: víz.
Hogy Krisztus sebe nem lehet, az biztos. Mindenesetre furcsa.
És úszik a tarisznya tartalma meg a tátott szájú tigris
a tarisznya oldalán, az állat, amely azt ordítja: READ.
Az ám, nem REED. Pedig nevelhetnék már nádat is az
oldalamban, hiszen víz az mindig akad.

AZ

(1)

Mégiscsak az volna a legtisztességesebb,
ha halálunk után már nem élnénk tovább.

(2)

Mit tehet az ember, ha szerelembe esik?
Az egyetlen tisztességes dolog ekkor csak az lehet,
hogy nekilátunk egymás elfogyasztásának.

KÉK FADONGÓ

Itt van most a zsályán, végigkóstolja az apró virágokat.

Másfél hete úton jártomban megpillantottam egy hátára fordult hatalmas kék fadongót, jaj, gondoltam, nem tud már felrepülni sem, mi lehet vele, jönnek a hangyák, rámásznak, csípiük, elpusztul belé, nem hagyhatom, és ahogy szoktam, nem is hagyom, azonnal fordítom a sors kerekét, ahogy már élő gilisztát szétharapdáló hangyákat is kergettem el, és repítettem a megtámadottat a betonról be a fűbe, meneküljön, ha lehet még, pontosan így, újra: jobb mutató ujjammal indítok, szép óvatosan visszafordítom a kapálózó, fél hüvelykujjni hosszú rovar, és akkor ott van, azaz ott vannak ketten, emeletes fadongó, a nőstényen a jóval kisebb hím. Sehol egy lélek, csak én meg ők. Betonon vergődni ketten, fekete-kék szárnyat súrol a durva szemcse, puha potrohot sért a rücsök, borús az ég, mindjárt esik, nemrég esett, a szél is fúj, cudar ez a május. Pár másodpercig még pihennek a járdán, aztán berregve, mint egy élő helikopter úgy, ketten, súlyosan, együtt felszállnak, a háton édes teher, nem púp, röpülnek, ki tudja, hova, miféle örök jelenbe.

Itt van most a zsályán, közülük biztosan az egyik.

Gógös főemlős vagyok, van kezem, a szárnyam madár koromban elkopott, nyakamra kék sálat kötök, és egyre csak beleavatkozom, kíméletlenül mentem velük magam.

PATKÁNYFÜRT

– *rosszkedvű jegyzet a XX. századról* –

Az nem volt éppen jó, hogy apai nagyapám 1919 előtt Franz volt, az egyáltalán nem volt jó, hogy utána meg Francisc lett, holott ő csak egyszerűen: Boda Ferenc.

Az nem volt jó, hogy anyám bácsikája pár társával 1919 körül a Mezőségen letépett egy román zászlót, sárba taposta, így menekülnie kellett.

Az nem volt jó, hogy a négygyermekes, gyilkolással megbékélni sehogy sem tudó anyai nagyapámat Doja Balindnak nevezték el, holott Dózsa Bálint volt. Az nem volt jó, hogy az első világháború következtében árvaságra jutott nagyapámat a másodikban a román hadsereg ágyútolteléknek használta, nem tudni, hol esett el.

Az nem volt jó, hogy a kollektivizálást sürgető rokon brigadéros elől Dózsa nagyanyámat anyámnak a csalánbokorba kellett rejtenie. Az nem volt jó, hogy nagyanyámtól megvonták a hadiözvegyi segílyt, mert utolsónak sem akart belépni a kollektívbe.

Az nem volt jó, hogy anyám egy pofonegyszerű Julika, de lett belőle Ilica. Az nem volt jó, hogy apám csak Miklós, de Nicolae lett belőle. És az sem volt jó, hogy Edita Paraschivának akartak beírni az anyakönyvbe. Végül mégis megúsztam, így lettem Edit és Piroska. Az aztán főleg nem volt jó, hogy a születésem előtt kilenc évvel meghalt nővérem nevét örököltem. Az nagyon nem jó.

Az nem volt jó, hogy az ingyenmunkásnak tekintett anyám mellett kis rabszolgaként kellett dolgoznom a kollektívben. Az nem volt jó, hogy iskola helyett hosszú hónapokig kellett szőlőt szüretelni, már tízévesen óriási kosarakat cipelni Ceaușescu elvtárs és a román haza nagyobb dicsőségére, és hogy a csordogáló fagyos szőlőlétől kikészült gyermekkezem késő ősszel reumásan feldagadt.

Az nem volt jó, hogy egyetemista koromban fürtökben vágatató patkányokkal osztoztunk a bentlakásfolyosón, a szobában pedig szakadt a víz a plafonról, majd penészszálak lógtak a fejünkre.

Az nem volt jó, hogy Kolozsváron fényes nappal megverték, mert magyar vagyok, és mert lány létemre milliméteres frizurát viseltem.

Az nem jó, hogy az apám családi ága tele van öngyilkosokkal.

Hohó, megállok.

A lator idő elől menekülni, az eltűnt föld nyomában loholni nem jó. És ebből jó már sohase lesz. De csak azzal kezdhettek valamit, amim van. Szembe hát.

ILLATKAPSZULA, FELEJTÉS

Ragyogóan napfényes, árvalányhaj színű dombon ültünk, messze elláttam.

Egyelőre pontosan emlékszem az ott szagolgatott, bodzaszerűen ernyős sárga virág finom, rendkívül kellemes illatára. Kérdés, hogy egyáltalán létezik-e az a virág, hogy holnap emlékezni fogok-e még rá, hogy felismerhetném-e ideát az illat-ideát? És a többivel mi lesz? Mert vonultak a fehér ruhás, koszorús menyasszonyok, vonultak a fekete ruhás, fedetlen fejű vőlegények, párban lépegettek halálkomolyan, öntudatosan egy irányba azon a dombtetőn a tündöklő növények között, én meg még a feltűnésük előtt konfettiként fújtam valami pehelykönnyű gyémántot, csillogóan átlátszó, szíromszerű apróságot, mely repült, repült. Hópelyhek voltak? Egy másik virág? És mondtam: a szerelem persze arra megy, amerre ti vonultok, veletek halad, nem tér le utatokról, hogyne, és kacagtam, ahogy ott ültem a földön, a domb tetején, az illat emlékével orromban szívből kacagtam, mégis nehéz szívvel. Rám se hederítettek.